

[Hans Nielsen.]

tisk, saa det er rimeligt fuldstændig at lade den falde. Saavel denne Bestemmelse som Bestemmelsen om, at 3 pCt. af Indførselen skulde stilles til Raadighed for nye Importører, er for øvrigt Opfindelser, der er gjort her i Rigsdagen; Valutakontorets Ledelse har taget imod disse Bestemmelser, fordi Oppositionen i Rigsdagen absolut krævede dem gennemført, men ønsket dem har Valutakontoret ikke. Megen Ulejlighed og ringe Nytte har de afstedkommet, og nu kan vi forhaabentlig enes om at skrinlægge dem, saa meget mere som det nye Forslag giver klarere Regler vedrørende Betegnelsen „Importør“.

Vedrørende Valutatildelingen foretages der nogle Ændringer saavel i § 3 som i § 7, og disse Bestemmelser tillægges jeg betydelig mere Interesse. Man har saaledes forladt Importen i 1931 som Grundlag for Udstedelsen af Valutaattester, og i Stedet foreslaas det at anvende Importen i 1934. Derved kommer man unægtelig ogsaa Virkeligheden nærmere, thi Importen i 1931 var efterhaanden blevet et noget verdensfjernt Begreb at arbejde med. Store Omskiftelser er jo sket baade menneskeligt og materielt siden 1931, og derfor er det bedre at regne med det foregaaende Aar end med det længst svundne Aar. Men om det derved vil lykkes altid at opnaa fuld Retfærdighed, tvivler jeg om; thi Erhvervslivet er saa mangfoldigt, at der ofte i nogen Grad maa handles efter Skøn. Det er jo ikke mærkeligt, at en erhvervsdrivende, der maa afskedige gamle Arbejdere, fordi man ikke kan faa Raavarer til fuld Enholdsdrift, maa undre sig, naar hans Kolleger arbejder med To-Treholdsdrift uden at mangle Raavarer.

De Bestemmelser, der er indført i § 7 vedrørende Tildeling af Valutaattester eventuelt efter Indstilling fra Brancheforeningerne og med Bistand af en Funktionær fra Erhvervsorganisationerne, aabner Mulighed for et virkeligt intimt Samarbejde mellem Erhvervene og Valutakontorets Ledelse, og forhaabentlig vil dette bevirke, at de forholdsvis faa berettigede Klager, vi hidtil har haft, nu vil blive yderligere reduceret; helt forsvinder de vel næppe.

I det foreliggende Forslag er Valutaraad og Valutanævn slaaet sammen til et Valutaraad, hvortil Erhvervene vælger Repræsentanter, og disse Erhverv udpeger yderligere en Funktionær, som medvirker ved Udarbejdelsen af Planerne for Importens Regulering. Saaledes kommer Erhvervene straks fra Begyndelsen med i Tilrettelæggelsen af den hele Ordning, og

de faar en virkelig Indflydelse ved Udstedelsen af Valutaattesterne, hvad der er Valutakontorets vigtigste Arbejde i Forholdet til de enkelte Importører. Dette forekommer mig at vise Regeringens Hensigt med Hensyn til Valutakontorets Stilling over for Erhvervslivet. Det har ikke været og er ikke Hensigten i nogen Henseende at slavebinde de erhvervsdrivende og hemme deres Virksomhed ved snørende Baand, hvorfor jeg nu ogsaa haaber, at disse Bestemmelser, som jo er kommet til Verden som Følge af de Erfaringer, man har gjort i Valutakontoret, vil kunne bevirke, at man fra alle Sider, ogsaa fra Oppositionen, kan enes om den Affattelse, der er foreslaaet her af Regeringen.

I § 7 forbydes det at sælge Valutaattester, og det paalægges Valutakontoret at paase, at saadant Salg ikke finder Sted. Opdager man saadanne Forretninger, kan Ministeren for Tid eller Evighed bestemme, at Forbryderne skal fortabe deres Importret. Allerede nu har Valutakontoret forbudt Salg af Valutaattester, men om man faar Bugt med den omtalte Trafik, anser jeg for tvivlsomt, da det jo i mange Tilfælde vil være vanskeligt at konstatere, om Varen eller Attesten er den virkelige Handelsgenstand. Imidlertid formindskes dette Spørgsmaals Betydning antagelig meget derved, at man nu forlader Importen i 1931 som Grundlag for Udstedelsen af Valutaattester.

Ændringen i § 9 vedrører Overførelse og Forsendelse af Værdipapirer og Penge til Udlandet og bestemmer, at Ministeren skal forhandle med Finansministeren, Udenrigsministeren og Landbrugsministeren herom, hvilket sikkert er en praktisk Forholdsregel. Jeg fristes til her at spørge, om den Kontrol, der øves med Hensyn til Forsendelsen af Værdipapirer og Penge til Udlandet, er tilstrækkelig betryggende. Personlig har jeg den Opfattelse, at de strenge Cirkulærer, som Nationalbanken udsteder, ikke alle Steder bliver taget saa strengt, som de virkelig skulde.

Endelig indeholder Forslaget en ny § 11; hvorefter der kan skrides ind over for urimelige Prisforhøjelser, og herom vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger.

Det er jo denne Bestemmelse, som i særlig Grad ophidsede Oppositionen under Valgkampen, og vi har jo alle hørt de mest indignerede Protester mod dette skammelige Attentat paa hæderlige erhvervsdrivende. Jeg haaber, man nu kan se mere nøgternt paa denne Bestemmelse, og at vi vil blive forskaanet for disse rædselsvækkende Skildringer af, hvorledes skikkelige